

NE FELEJTSÉTEK EL AZ URAT!

5Mózes 6,10-12.

KEDVES TESTVÉREIM!

1. Bevezetés

Eddig három felszólítást olvashattunk Mózes 5. könyvnek 6. fejezetében: *tiszteljétek, szeressétek, valljátok meg*, ma pedig itt áll előttünk a fejezet negyedik felszólítása: *ne felejtsetek el az Urat!*

2. Egy új korszak hajnalán

Izráel népe ott állt az Ígéret földjének a határán. Tele várakozással, vágyakozással, izgalommal, reménnyel. 40 év pusztai vándorlása lassan a végéhez közeledik. Az emberek szíve csordultig örömmel: a **megérkezés**, a megtartatás örömeivel.

A pusztai vándorlása nehézségei **sokakat közel vittek az Úrhoz**. Mert ilyen is az emberi szív: a nyomorúságban, a semmi közepén, amikor nincsen más kapaszkodó, az ember elkezd keresni Istent. **Vagy nem**. Mert a nehézség **messze is vihet** Istentől. Ahogyan ez Izráel népének előző nemzedékével is történt! Akik ugyan átélték az egyiptomi szabadulás hatalmas csodáját, mégsem tudtak megtanulni bízni abban, aki a szabadulást adta a számukra!

De ott, az ígéret földjének határán, most a pusztai vándorlás nemzedéke áll! Azok, akik a pusztában születtek. Azok, akik pusztát ismerték, annak minden nehézségével. Ők, akik a puszta embert próbáló körülményei között ismerhették meg Isten gondoskodását, hűségét, hatalmát és szeretetét. A pusztai vándorlás nemzedéke **egy új korszak hajnalán**. Egy új korszakén, ahol már semmi sem lesz olyan, mint a pusztában! Az ígéret földjén várja őket a bőség: élelemben, temérdek szőlővel és olajfával, sok-sok ásott kút, amely az éltető vizet jelenti. Várják őket a kor kényelmét jelentő városok és házak, amelyek nagyok és szépek és minden elképzelhetetlen jóval tele vannak. Csupa-csupa olyan dolog várja tehát a puszta nemzedékét, amelyben sohasem volt részük!

És **most ott állnak** ezelőtt a föld előtt. Mindez a gazdagság csak egy karnyújtásnyira van tőlük! S ebben a várakozással teli pillanatban megszólal az Úr, és ezt mondja: **Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy neked adja majd, (...) akkor vigyázz: ne feledkezz meg az Úrról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!** ^{10a.12.}

3. A jólét kísértése

Vajon miért figyelmezteti előre Isten, éppen az ígéret földjének határán, hogy ha majd birtokba veszik az ígéret földjét, amikor a pusztaság után egyszerre a jólét veszi majd körül őket, éppen erre: **ne feledkezzenek meg Róla?** Mert a jólét veszélyes dolog!

Hiszen a jólét olyan meglegedettséget, anyagi biztonság érzetet táplál, amiben az ember úgy érzi, hogy nincsen szüksége semmire, magától is megy minden az életében. Jólétünkben könnyű eljutni odáig, ahová a Jézus példázatbeli gazdag embere is eljutott, akinek minden húzása bejön, minden tökéletesen klappol az életében, és aki mindezt látva, elégedetten

Ne felejtsetek el az Urat! | 5Mózes 6,10-12.

csettint és ezt mondja: **Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál!** Lk. 12,19. Ez a lelki állapot, amelyről a Jelenések könyvében olvasunk a laodiceabeli gyülekezetéről: **Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire...** 3,17.

Amikor ez a fajta **megelégedett** életérzés uralkodik el az ember szívében, telepedik rá a gondolataira, akkor hamar el lehet feledkezni az Úrról. Ezt támasztja alá az a történelmi tény is, hogy Magyarországon az 50-es évek kegyetlen kommunista terrorja alatt tele voltak a templomok, fiatalok sokasága konfirmált, a körülményekhez képest is virágzott az egyházi élet. A máig tartó hanyatlás a kádári-konzolidáció, az ún. *puha diktatúra* idején kezdődött el, akkor, amikor az emberel elkezdtek jobban élni. S amit a Rákosi-terrorja nem tudott elérni, azt elérte a Kádár teremtette jólét.

Hiszen a jóban könnyű elhinni: Isten nélkül is mennek a dolgok. Nem kellene ide csodák, csak két erős kéz, szorgalom, kitartás, akaraterő, kellő kreativitás, és a határ a csillagos ég! S ha már nincsen szükség Istenre, akkor hamar el lehet jutni odáig, hogy: a győzelmeinket, a sikereinket, egyáltalán mindazt, amit birtokolunk, amit elérhettünk, amit megszerezhetünk az életben, azt mind a mi magunknak köszönhetjük! (A kudarcainkért, a bukásainkért, a csalódásainkért mindig mások a felelősek!)

S ott az ígéret földjének határán, egy új korszak hajnalán, a jólét kísértése környékezte meg a pusztai vándorlás nemzedékének szívét. Eddig a pusztai vándorlás nehézségei kísértették őket, de most itt az új veszély: a jólét. Ezért mondja ezt Isten, jó előre: **Ne feledkezz meg Rólam!**

4. A jólét hazugsága

A jólét tehát valami, ami **könnyen kísérti** az ember szívét! Mert mindaz, amit az ember jó dolgában elhitet magával az egyszerűen **hazugság!** Mert lehet, hogy a Jézus példázatbeli gazdag ember úgy gondolja, hogy nincsen szüksége semmire. Lehet, hogy a laodiceabeli gyülekezet is úgy gondolja, hogy annyira meggazdagodott már, hogy neki sincs szüksége semmire. De a bolond gazdagnak még *éjjel elkérik a lelkét*, és az önmagával elégedett gyülekezet gazdagsága is csak látszat, mert nem tudja, hogy *nyomorult, szájalmas és szegény, vak és a mezítelen*. Jel. 3,17b. Mert gazdag ember életét nem anyagi javai tartották meg és a laodiceabeli gyülekezet is csak addig volt gazdag, amíg nem feledkezett meg arról, akinek létét köszönhette!

A jólét hazugsága az, hogy többé már **nem** az **Ajándékozót imádom** és nem Tőle várom a megtartatást, hanem a kapott ajándékot élvezem és abban látom életem megtartó erejét. A jólét hazugsága tehát az, hogy bebeszéli magának az ember, hogy **nincsen szükségem Istenre**. Csakhogy ki az, akinek jóságától és kegyelmétől függ minden az életünkben? Ki az, aki naponként megtart, hordoz, felhossa rám napját és gondoskodik rólunk? **Az elfelejtett Isten.**

Hát, ettől óvja Isten, az ígéret földjének határán álló népét, és ezért figyelmezteti őket erre: **„Ne feledkezz meg Rólam!”** Mert a jólét veszélye az, hogy az ember egyszerűen elfelejti azt, hogy kicsoda Isten, hogy Ő mit mondott és ígért, mi mindent adott és tett érte. A **tele has**, a jóllakottság könnyen elfelejteti velünk, hogy semmink sincs, amit ne kegyelemből kapunk volna ^{1Kor 4,7}. Ez a jóllakottság pedig könnyen vezet lelki közömbösséghez és erkölcsi zülléshez. A mi világunk pedig tele van jóllakott emberekkel, akiknek csak múlandó céljaik

Ne felejtsetek el az Urat! | 5Mózes 6,10-12.

vannak, akiknek mindenük meg van, és csak a tárgyakat tekintik életük legnagyobb kincsének. Hát, ez a jólét hazugsága! Mert, ahogyan *Ferenc pápa* egyik beszédében mondta, és azért idézem, mert nagyon is egyetértek vele: *a világias gondolkodásmód (...) lealacsonyítja az embert elsődleges szükségleteinek szintjére, amelynek következtében az emberek elveszítik éhségüket a valóban igaz, jó és szép iránt, Isten és szeretete iránt.*

5. Inkább a hálaadás!

Talán azt gondoljátok, hogy mai igehirdetésem fő üzenete az, hogy: **a jólét rossz**. Burkoltan azt akarom belétek sulykolni, hogy szabaduljatok meg a jólét kísértéséről, mindattól, ami kényelmes és törekedjete a szegénységre, ahogyan azt egykor assisi Ferenc tette! De nem ez a mai igehirdetésem fő üzenete!

Ez az igehirdetés nem a jólét vagy a gazdagság elleni kirohanásom. Ha figyelmesen hallgattátok a szavaimat, akkor hallhattátok, hogy egy lehetőségről szóltam: a jólét kísértéséről és hazugságáról. Arról, hogy ahelyett, hogy megadjuk magunkat a jólét kísértésének és hazugságának, inkább tanuljunk meg jól élni mindazzal, amit Istentől kaptunk! Arról, hogy múlandó értéktárgyakhoz kössük az életünket, mert nem a vagyon, a pénz, a hatalom fogja megtartani az életünket!

Mint ahogy a példázatbeli gazdagnak sem a gazdagságával, a laodiceabeli gyülekezetnek sem a jólétével, hanem mindkét esetben azzal volt a baj, ahogyan hozzáálltak, ahogyan éltek, illetve visszaéltek mindazzal, amijük volt. Mert mindkét bibliai példa a hálátlanságról beszél. És pontosan ez az, amiért Isten azt parancsolja mindenkori népének: **Ne feledkeztek meg Rólam!** Mert akkor élünk jól kapott javainkkal, ajándékainkkal, ha naponként emlékeztetjük magunkat arra, hogy mindezt kinek köszönhetjük, és ki is tarthatja meg az életünket! Csak így nem fogunk a példázatbeli gazdag és a laodiceai gyülekezet sorsára jutni!

6. Befejezés

S befejezésül csak egy példa: A 19. században élt Angliában egy híres költő, aki sok keresztény éneket írt. Ez az asszony rendszeresen naplót írt, aminek ezt a címet adta: a *kegyelem naplója*. Minden napjának végén, négy-öt szóban mindig feljegyzett néhány dolgot, amiért kimondottan hálás volt Istennek. De nemcsak feljegyezte ezeket a dolgokat, hanem imádságban meg is köszönte azt neki!

Képzeljétek el azt, hogy mennyire megváltozhatna a mi életünk is, ha csak egy-egy hónap végén kezünkbe vennénk a mi *kegyelem naplónkat!* Bizonyosan több mindent vennék észre körülöttünk, amiért hálásak lehetünk, mint amennyi dolog miatt ma panaszkodunk! Mert végső soron naponként több áldást kapunk, mint amennyit érdemlünk és amennyiért azután hálát adunk. Ámen